

Ștefana Dicu

FEBRA ORIENTALĂ

Candoarea de a iubi
în umbra vinovăției

E I K O N

București, 2017

<i>Canim benim</i>	7
<i>Lahmacun</i>	21
Turcul	48
Bluză Stefanel și pui cu sos de usturoi la rotisor	67
Musaca, lumânări și dantelă	85
Roșu	102
Febra	123
Mama copilului lui	153
Picuri de lumină	159

Canim benim

Îmi simțeam degetele strânse cu putere în palma sa robustă și măslinie, până la transparența aceea de spumă, sub care le poți distinge vinișoarele sugrumate. Două culori străine una de cealaltă, două transpirații cu miros diferit, una cu gust de flori de cireș și cealaltă cu gust de nămol. Mi-a sărutat scurt inelul cu piatră neagră pe care-l aveam de la celălalt, iubirea de liceu.

De data aceasta, talismanul nu mă salvase și uite-mă aici, palmă în palmă cu el, un bărbat de treizeci de ani încheștat de-o amețită abia ieșită din adolescență. Un bărbat de altă etnie, de altă religie, de altă cultură, de alte moravuri, pe care aveam să le descopăr, plutind inert într-o baltă de lacrimi, cu capul trântit pe propriu-i așternut, într-o casă care era a lui, dar în care avea să refuze să intre până nu ies eu din ea, definitiv. Primul meu bărbat cu creștetul arid, prima mea legătură „păgână” în fața Dumnezeului meu creștin și-n fața judecății aspre a unui tată ortodox, descumpănit de noua mea rătăcire.

Era pentru prima dată când conversam cu un iubit al meu, dezinvoltă și învăluită în brațele sale, și când toți cei din jur mă spintecau cu privirea, aruncând săgeți de otravă asupra mea: *spurcată de-asta de umblă cu musulmani*.

L-am privit învinovățindu-l, cu o ușoară slăbiciune în membrele inferioare și m-am târât de-acolo, atârând de brațul său, în care îmi pusesem aproape toată inima.

Acum eram aici, dăruiți, încrezători în iubirea noastră de carton, înfruntând curajoși vina pe care o duceam pe spinarea mea, apăsătoare și acră, însă tandru de dulce în momentele în care mă săruta cu buzele-i înmuiate în ceai turcesc și trabuc de vanilie. Eram relaxați, jucăuși și ne pregăteam pentru o vizită de sâmbătă seara la un cuplu cu care Kemal socializa destul de des și la care își dusesese și fosta iubită, la care aparent renunțase. Și-atunci de ce revenea mereu în discuții, de ce nu contenea să-mi povestească despre picioarele ei lungi cât Burj Al Arab-ul și despre silueta ei de gazelă? Încerca stângaci o foarte probabilă trimitere la fizicul meu ușor asimetric, o subtilă antiteză în favoarea ei. Aceeași fostă, care nu a ezitat să sară pe mine, cum ar sări un tigru pe o antilopă într-o ediție din Teleenciclopedia, atunci când ne-a zărit împreună plimbându-ne prin parc. Acum însă, era o seară de weekend, în care ne promisesem unul altuia să plutim, să ne bălăcim dorința în vin și să ne ascundem, eu frustrările și el mitocănia, printre niște amici de-ai lui.

Pentru asta am ales cu o grijă exagerată o ținută care să-mi mascheze insatisfacțiile, să-mi amortească procesele de conștiință. Imaginea mea creionată în pasta tușului strident aplicat pe pleoape și a rujului obscen de roșu, reflectată conștiincios de oglindă, îmi

susura insinuant în ureche să nu trec pragul acelei case. Mi-am umezit gâtul cu stropi de mosc și tutun, îndreptându-mă către Kemal, lipindu-mi buzele de gâtul său cu miros de șofran. Am închis ochii, făcându-mi cruce cu mintea pe tot trupul meu murdar și-atât de singur, pregătit să păcătuiesc, din deznădejde, din pasiune bolnavă, din sete de a se prostitua emoțional până la epuizare. Eram acuzatul unui proces mutilat, proces fără judecător, avocat, procuror sau sentință, așezată însă în fața unui juriu necruțător.

— *Dete un pic mai încolo, canim benim*, mi-a spus.

Îl adoram pentru aceste greșeli de vorbire și pentru accentul lui ludic și ușor caraghios, deși, în mod normal, oricare bărbat care ar fi omis o cratimă sau un acord gramatical, ar fi fost tăiat de pe listă urgent. Deși eram studentă la Litere și o aprigă iubitoare a ortografiei și exprimării în norme, Kemal mă cucerise instantaneu la acel curs de dans, în momentul în care a încercat să mă agațe cu tot felul de afirmații și întrebări haioase de genul: *Tu ești frumoase și zâmbitori. Cât este ceasul? Unde să merge frumos?*

— *Hai, sa ne grabim. Duman e foarte nervos și rau la întârziere. Ne ține la ușa pe preș cu canele lui rau. Nu țipi când vezi pe Alp ca el doar are fața de duru, dar suflet e de iubire. Da, canim benim?*

— Bine. Să trăiți. Hai să ne-aruncăm în mașină și să fugim spre Duman ăsta al tău, că poate om lua o bătaie soră cu moartea.

— *Oh, nu canim benim, nu ne aruncam ca ne*

lovim rau și nu fugem pe scări ca proști ce suntem. Acesta este comportament violent.

— Prostuțule, era o figură de stil, adică un fel de-a spune mai cu forță un lucru banal. Știi că te-am învățat și expresia “pe cai că se filmează”?

— *Aham. Da, da. Ok. Sa ne-aruncam, sa fugim, sa zburam, canim benim.*

Cu fiecare pas grăbit pe care-l făceam, mă simțeam așa cum arătam: ușor picantă și exagerat de încrezătoare în forțele proprii. Surprinzător, nu? Pentru cineva ale cărei zile erau încărcate de frustrare, de monologuri interminabile, construite invariabil pe autoflagelare și rechizitorii fără menajamente, da. Mă priveam ore în șir în oglindă cu un fel de dispreț amestecat cu auto-compătimire. Sâni inegali, șoldurile late și fundul plat încadrau fotografic o negativistă deprimată, o nihilistă expirată, o filozoafă de duzină, incapabilă să-și țină în frâu impulsul firesc al schimbului de fluide cumiți cu unele dulci și orientale.

Urcam scările blocului purtând în mine apăsarea singurătății, deși cinci degete se încheștaseră cu îndârjire într-ale mele cu forța unui Prometeu. Toată această întrepătrundere, lamentabil eșuată între cearșafurile lui, era doar carne, apă și sânge. Lipsea din ea duhul iubirii, iar în mine, cu fiecare treaptă urcată, mizeria se alchimizase.

Kemal a apăsător cu forță pe sonerie, nerăbdător să-și etaleze una dintre nenumăratele „mari iubiri”.

— *Iyi akşamlar, Duman. Uite pe Eva. Ea este*

iubita mea, canim benim a mea.

Pentru o fracțiune de secundă, m-a deranjat formularea stângace cu iz de comerț a lui Kemal, „uite pe”. M-a făcut să mă simt asemenea unuia dintre vasele poleite, pe care le achiziționa din bazarul din Istanbul. Singurătatea mușca din mine hulpav, iar acest bărbat dulce și totuși atât de stângaci, îmi arunca un os de ronțait, pe care, demult, fibrele cărnurilor nu mai stăteau. Însă toate aceste irizații ale creierului s-au șters brusc atunci când ușa s-a deschis complet. Mușchiul inimii mi-a înghețat. Sângele și-a schimbat cursul, iar pulsul s-a transformat în întuneric de peșteră preistorică. Eram doar marmură și calcar, iar el, cel de după ușă, era foc. Pupilă în pupilă, buză sub buză, trimitea spre mine flăcări care mă smulgeau din recele marmurei și mă coborau în cămările lutului. Mă construia hapsân, salivând după o atingere. Mă adulmea, tânjind după o revelație olfactivă. Mă urca pe dealuri de mucegai, mă izbea de ele, iar eu, ca un porțelan fragil, agresat, îmi adunam cioburile.

— Haideți înăuntru, a spus Duman cu o voce pe care aș fi putut compune acorduri macabre. Vorbea corect limba română, spre deosebire de Kemal, iar asta îi conferea lui *canim benim* al meu mai mult farmec, în antiteză cu prietenul său.

Cu o mână ținea ușa și cu cealaltă îl ținea pe Alp de zgardă. Boxerul lătra frenetic de câteva minute bune, dar eu nu auzisem nimic. Abia acum mă lovea în timpane zgometul de fond și coșmarurile mele cele mai

adânci, în care câini hămesiți mă sfășiau în bucăți, iar eu, de deasupra, contemplam ospățul, plângându-mi amarnic rămășițele împrăstiate, se derulau cu încetinitorul. El privea cu detașare pofta animalelor. Analiza microscopic colții lor înfipți în mine și sângele care se prelinge de-a lungul lor.

L-am prins de mână pe Kemal și am intrat strângând din dinți. Nu știam dacă tremur de teama câinelui sau de groaza ochilor care mă sfredeleau. În spatele lui Duman, era pitită o fetiță plâpândă, mărunțică, negricioasă, cu ochi mari. Era atât de slăbuță și de fină, încât părea o sclavă între pereții acelei locuințe cu mobilă masivă, stăpân înalt și țeapăn precum coloana unui templu și câine zbuciumat. Duman s-a dat la o parte cu mișcări de sultan și i-a făcut loc lui Aylin să se prezinte. Ne-am dat mâna și-apoi ne-am pupat discret pe obraz, dintr-un instinct prostesc, pe care majoritatea femeilor îl au. Am fost invitați să ne așezăm pe canapeaua de catifea neagră. Știam că Duman are treizeci și doi de ani, iar biata Aylin părea de cinsprezece, așezată lângă el. Deja o compătimeam, iar pe el îl uram pentru sacrilegiul de a o ține în turnul acesta, care numai de fildeş nu era. N-am apucat să schimbăm nicio vorbă unii cu alții și nu-mi doream decât să mă ridic și să-l plesnesc pe cel care, cu vraja din ochii lui fumurii, domina fiecare simț al meu. Scrâșneam din dinți la pornirea sălbatică de-a o lua pe Aylin de braț și de-a fugi departe. Kemal se micșorase pe harta sufletului meu asemenea unui strop de cerneală sugativă. Le cunoșteam pe aceste

două ființe, Duman și Aylin, de câteva minute și tot universul meu fusese deja cotropit. Am respirat adânc, l-am strâns pe Kemal de braț cu putere, astfel încât să mă așez din nou în el, l-am sărutat pe creștetul lucios cu nesaț, forțându-mă să nu-mi amintesc că aș fi putut găsi izbăvirea în altcineva.

Garsoniera generoasă scânteia în mii și mii de licurici aruncați din flăcările lumânărilor parfumate, aprinse prin toate cotloanele întunecate. Din bețișoare parfumate ieșeau cadâne de abur, care dansau, unduindu-se spre viitor. Aroma de ceai turcesc îmi scălda simțurile olfactive în enigma acelor secunde tulburi. Pe măsuta din fața canapelei era așezat un serviciu de ceai turcesc, așteptând solemn și răbdător povestea noastră.

— *La noi, facem ceaiul în doua ceainice speciale, pusem unul peste celalalt, numite çaydanlık – în primul, mai mic, se punem frunzele de ceai, peste carem turnam apa fierbinte, în cel de-al doilea, mai mare, suficienta apa pentru prepararea ceaiului, îmi șoptise Kemal, cu o candoare prefăcută în voce, cu care nu mi se adresase niciodată.*

Deși ne știam de câteva luni bune, niciodată nu mi împărtășise din taina aceasta, și-ntr-o pereții garsonierei lui, nu găsisese niciodată necesitatea unei asemenea prezentări. Într-o zi, mi-a arătat grăbit că are un raft cu ceaiuri turcești, într-un dulăpior din bucătărie, după care-a trântit ușița. În schimb, în casa acestui cuplu, degustarea ceaiului era ridicată la rang de ritual

și se vedea cu ochiul liber că cei doi aveau întemnițate în aceste ceainice, secrete cu gust de țărână grunjoasă. Eram deranjată de această intervenție ipocrită a lui Kemal, care, abia acum, îmi făcea cunoștință cu această cutumă a lor. De ochii lui Duman, de ochii lui Aylin? Să-și gâdile orgoliul? Să joace un rol siropos? Nicidecum. Voia doar să facă cronică unei nunți ratate.

— *Conversațiile fara ceai sunt ca cerul fara luna noaptea*, a continuat Kemal, ducându-și până la capăt imaginea de bufon. Nu dăduse doi bani până acum pe acest proces, dar aici și acum, subit și prost inspirat, își etala patriotismul îndulcit cu zaharuri ieftine. După fiecare intervenție mă săruta privind victorios spre ceilalți.

Am îndrăznit, pentru a doua oară, să-l privesc pe Duman în nucleul pupilelor sale de lemn. Am citit în ele dezgust și ironie la adresa lui Kemal și, pentru a doua oară, n-am înțeles ce căutam acolo. Și-un orb, și-un pește, și chiar și-o găză ar fi observat că stăpânul casei îl disprețuiește pe invitat și că dorește femeia de lângă el. Kemal, jovial, legat la ochi, ne turna ceai în paharele, flecărind generalități și mici frânturi sentimentale din episodul serii în care m-a cunoscut.

Inconștient am atins paharul de sticlă, coborând și urcând tandru pe luciul sticlei de cleștar. Tachinam modelele aurite, pictate cu migală. Duman nu-și putea dezlipi privirea de la acest gest plin de sugestii. M-am oprit. *Canım benim* vorbea fără rost și Aylin privea în gol, într-un punct de pe peretele din spatele meu.

Între sufletul meu și-al lui Duman se căscau prăpăstii, însă trupurile noastre erau prinse deja în acel dans erotic plin de impulsuri nervoase, excitante. A fost pentru prima dată când am fost brăzdată de plăcere și de rușine simultan. Să atingi, să muști, să tragi, să împingi, să guști, să lacrimezi, să râzi în hohote până-n măduva oaselor, intersectați într-un punct fictiv. El acolo, tu aici, celălalt lângă tine și ea nicăieri sau poate peste tot. El în tine și tu în el, schimbând fluide al căror gust și-al căror miros ba vrei să le sorbi, ba vrei să le scuipi. Ia-ți ochii, ia-ți mâinile, ia-ți pielea și ia-ți mirosul de pe mine, curăță-mi trupul și scoate din mine dorința pe care-o simt.

— Să și mâncăm ceva, a spus Duman cu o voce neutră și rece.

Nu-nțelegeam această nepăsare și-această nonșalanță jignitoare. Eu tremuram căutând cu orice preț să nu fiu atinsă sau interpelată de Kemal, iar el, cel care intrase în mine fără mandat de percheziție, tăvălind între cearșafuri sâinii și coapsele stafiei mele, vorbea dezinvolt despre mâncare.

A schimbat playlist-ul și-abia atunci am început să percep din nou sunetele din jur, căci melodia aleasă l-a redus la tăcere până și pe Kemal. Aylin tăcea demult, privind nicăieri și nicidecum. Melodia a debutat cu o armonie divină de viori, moment solemn în care toți patru am început să schimbăm între noi priviri haotice, într-o sforțare disperată de a ne evita și totuși de-a ne citi gândurile.

— Ți place cântecul ăsta, Eva? E o formație care mă duce mereu cu gândul acasă în Turcia și-apoi, brusc, m-aduce înapoi aici în capitală. Trupa se numește Teoman, iar cântecul e „Aşk kirintilari”. În traducere „Resturi de dragoste”. Bucăți de sex de la una, firmituri de dragoste de la alta. Aici sex, acolo dragoste, a spus Duman cu satisfacția vânătorului care și-a ucis căprioara, privindu-i leșul firav, pe-a cărui carne fragedă se scurg tentacular raze trandafirii de sânge. Am simțit mâna de porțelan a lui Aylin pe obraz. Pentru prima dată părea conectată la noi. Și-a tras brusc palma înghețată de pe chipul meu roziu, cu aromă de licoare bahică, ciripind aproape indeslușibil:

— *Fear is the anticipation of suffering.*

— *Teama estem anunțiamentul unei suferințe*, ne-a tradus Kemal, mai penibil și mai pe lângă subiect ca oricând. Aylin nu știa limba noastră și nu știu de ce, dar tocmai din această cauză, o percepeam ca pe un oracol surd, în care se aflau înghesuite toate profețiile viitoarelor mele rătăciri.

Chitara rece de pe fundal mi-a amintit cu dor și cu durere de tata. Serile de audiție în care stăteam pe canapea să-mi ascult tatăl cântând la chitară, circulau prin mintea și prin inima mea nestingherite, sădind dor și rușine în fința mea. Erau momentele acelea, în care încă mai speram că, ascultând cuminte și atentă cântece din repertoriul lui, tata se va întoarce acasă, iertând-o pe mama pentru necazul pricinuit. Mă pierdeam mereu în glasul lui, hipnotizată de mișcarea

degetelor care tachinau corzile. Și eu, unde eram? În casa unor turci. Sclavă sentimentală a unuia în viața reală și târfă ordinară și diafană a altuia, în cea imaginată. Era exact așa cum vorbeau în șoaptă vecinii, profesorii și colegii în jurul meu atunci când eram mică: va ajunge o curvă ca maică-sa, că ăsta-i modelul pe care i-l oferă. Divorțează de taică-său pentru un altul și-l mai aduce și-n casă. Se împlinea profeția lui Glad, iubitul meu din liceu, trădatul închipuit: niciodată nu vei scăpa de acest obicei. Ești născută așa, o alunecoasă, o perfidă, o ușuratică, cu poftă nestăvilită de a înșela, de a te face iubită, dorită, sorbită, și-apoi, după ce vei consuma în tine tot nesațul acesta, vei fugi spre primul venit și-l vei servi cu o nouă porție din tine, intactă, hrănită de dragostea și dorința celor trecuți prin tine, creionând în ei speranța deșartă că de data aceasta te-ai așezat lângă ei, tocmai lângă ei, ca să vezi. Nicio relație de-a ta nu va rezista, vei fi mereu bântuită de infidelitate și-ți vei înșela soțul din prima secundă în care i-ai jurat eternitate și pecete pe inimă.

Cu tata aveam o relație bidirecțională, care funcționa la fel de bine în direcții paralele, dar și în sensuri convergente. Eram mereu într-un sincron guvernat de contratimp. Ne-ntâlneam mereu între punct și contrapunct, afirmându-ne unul pe altul ardent, într-o încercare disperată de a ne respinge cu vehemență. Particulele fiecăruia se ciocneau dantelat de ale celuilalt, contopindu-se într-un joc al excluderii. Eu și el eram „da” și „nu” în cea mai desăvârșită formă de ciob sfărmat.